

[Helge Madsen.]

Når det nu erindres, at loven foreslås at træde i kraft 1. januar 1953 og man derefter skal til udformningen af reglerne, vil man nå frem til en ganske anden termin, end vi har tænkt os i komiteen for friere samfærdsel. Det er jo meningen, at vi skulle nå pasfrihed til denne rejsesæson, og forhåbentlig indeholder bemærkningerne ikke en antydning af en senere frist.

I bemærkningerne til lovforslaget om pas til danske skrives det til § 1, at det øgede samkvem mellem nationerne o. s. v. gør det nødvendigt med øgede kontrolforanstaltninger. Man kunne i og for sig godt konkludere modsat, at når samkvemmet er øget så stærkt, må man lette det.

Jeg skal ellers ikke komme ind på de enkelte paragraffer, de har jo været drøftet. Jeg vil dog nævne § 24 i udlændingeloven, hvor der indledes med: „Ingen har krav på“ at få oplysninger om, hvorfor man er afvist. Jeg forstod på det ærede medlem hr. Hans Hækkerups bemærkninger om de svenske bestemmelser, at der efter dem dog var nogen, der havde krav derpå, og det vil jeg gerne, at vi ser på i udvalget.

Jeg vil dernæst gerne om de mere almene linier i lovforslagene sige et par ord, der vil give en orientering om vor indstilling i det kommende udvalg.

Det hedder i de indledende bemærkninger til lovforslaget om udlændinge:

„Grundsynspunktet for en lovgivning på dette område må være ikke at lægge større hindringer i vejen for det frie rejsesamkvem mellem folkene end bydende nødvendigt“,

og det kan vi underskrive. Vi vil vurdere lovforslaget udfra dette, om der nu også foreligger en bydende nødvendighed. Grundsynspunktet er anført i lovforslaget om udlændinge, men det dækker mentlig også lovforslaget om danske. Det gør det i hvert fald for mit vedkommende.

Her kommer vi så til, om det, der har været nævnt nogle gange, nemlig lovforslagets § 3 om hotellers og teltlejres anmeldelsespligt, er så bydende nødvendigt. Nu ved jeg, at dette forhold har været omtalt tidligere, og at den højtærede minister for et år siden fremhævede, at politiets ledelse ikke mente at kunne undvære disse blanketter. Der er også forsvarere for passene, og den afstempling, der finder sted ved ind- og udrejse, har også sine forsvarere. Men det må dog være vor opgave at finde ud af, om der er rimeligt hold i disse forsvar for bestående restriktioner.

Komiteen for friere samfærdsel har fået

klarlagt forholdene vedrørende passenes betydning, og i betænkningen kan det bl. a. læses, at af de 3,7 mill. indrejser, som har fundet sted i den internordiske trafik, er der blevet afvist 0,5 pro mille af det, man kalder paskontrolten, men som i realiteten er en pasafstempling. Dette tal skal endda multipliceres med et eller andet tal, før man finder ud af, hvor mange afstemplinger der har fundet sted eller har skullet finde sted ved de 3,7 mill. indrejser. Man har altså her afvist 0,5 pro mille, og afvisningerne er for langt den største dels vedkommende begrundet i de særlige forhold vedrørende spiritusudskænkning på Øresundsfarten. Jeg tror, at en undersøgelse af betydningen af hotellers og teltlejres blanketaflevering vil afsløre lignende forhold, som pasundersøgelsen gjorde.

Vi er villige til i udvalget at undersøge spørgsmålene nærmere, og vi går til et sådant arbejde med det grundsynspunkt, som også er den højtærede ministers, at der skal kun lovgives, når det er bydende nødvendigt. Denne reservation overfor lovforslagene understreger jeg så meget mere, som der her er tale om en udpræget bemyndigelseslovgivning. Vi skal som sagt ikke holde os tilbage med hensyn til arbejdet i udvalget.

Aksel Larsen: Det er virkelig en tilfredsstillende konstatering, at efter at vi har slidt 3—4 justitsministre op, er vi nået dertil, at vi kan få et forslag til en ny, og som man kalder det, mere moderne fremmedlov. Jeg vil samtidig sige, at jeg i temmelig høj grad er tilfreds med de foreliggende lovforslag og deres udformning, forsåvidt som de indeholder væsentlige forbedringer i forhold til den bestående tilstand, og forsåvidt som de på adskillige punkter indeholder krav, som tidligere er rejst fra folketinget, og som vi også har beskæftiget os med.

Det er et fremskridt efter min mening, at man udskiller bestemmelserne om danske statsborgere i en særlig lov. Det er et fremskridt, at en række bemyndigelser, som tidligere tilkom politiet, nu er overgået til justitsministeren, og det er et fremskridt, at der dog i et vist omfang er indført kontrol med visse afgørelser. Der er imidlertid stadigvæk en række forhold, tildels af væsentlig betydning, hvor loven ikke giver den retsbeskyttelse for udlændinge, som efter vor mening kan og bør gives. Vi mener, at det måtte være muligt at sikre domstolskontrol i langt videre udstrækning, end det her er foreslået, og vi mener, at det må stride mod naturlig retsfølelse, at udlændinge stadig ikke kan blive bekendt med de oplys-